

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

שבת וחג סוכות

ט"ו תשרי תשפ"ד 1200

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

6:12	5:59	6:06	5:52	הדלקת נרות
7:04	7:03	7:04	7:02	מוצאי שבת
7:42	7:39	7:39	7:42	רבנו תם

הילולא דצדיקא

טו תשרי
 רבי מרדכי לייפער, האדמו"ר מנדבורנא

טז תשרי
 רבי משה זכות, מח"ס 'רששי השמות'

יז תשרי
 רבי אהרן כהן טנוגי'

יח תשרי
 רבי נחמן מברסלב

יט תשרי
 רבינו אליהו מוילנא

כ תשרי
 רבי אליעזר פאפון מח"ס 'פלא יועץ'

כא תשרי
 רבי רפאל בירדוגו

דוד המלך, הרי שהוא מנוקה מכל חטא ועוון, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ה, א) כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים, מוחלין לו על כל עוונותיו. שנאמר (משלי טז, ו) "בחסד ואמת יכופר עוון". ואז הקב"ה בוודאי מסייע לו להיות כבירה חדשה לגמרי, בבחינת הבא לטהר מסייעין אותו.

כאשר האדם זוכה לשמחה בחג, זוכה גם לעמוד ליד בורא עולם בשמחה גדולה. ואז, בעת רצון זו, השי"ת משפיע עליו מכח דוד המלך, מכח האבות הקדושים ומכוח משה רבינו [שהתורה מסיימת בפטירתו], ונעשה בריה חדשה, וכל העולם כולו כדאי הוא לו, כי כל העולם נברא עבורו. ואז האדם מושפע מכל ההשפעות הטובות שה' משפיע עליו.

חג הסוכות מבטא את הקשר שלנו עם הבורא יתברך שהוא אינו רק מתוך יראה ופחד, אלא מתוך אהבה ושמחה. וכיון שגדולה מעלתו של העבד העובד את אדונו מתוך אהבה ממעלת עבד העובד את אדונו מתוך יראה, לכן לימי חג הסוכות שהם ימים של שמחה ישנה משמעות וחשיבות עצומה.

בחג הסוכות אנו מוקפים ב'צילא דמהימנותא', כלומר, בשתי שמותיו של הקב"ה - שם 'הויה' ושם 'אדנות' העולים בגימטריה כנגד 'סוכה', ולכן חג זה מתאפיין בקדושה ובשמחה רבה עד כדי כך ששבעת האושפזין יורדים אף הם מן השמים לשהות עמנו בסוכה. מסיבה זו צריכים מאד להיזהר שלא לדבר דברים בטלים בסוכה (מ"ב תרלט, ב) וכמו כן מצוה להדר וללמוד תורה בתוך סוכה ולהרבות בה בקיום מצוות, כי הסוכה היא כעין מקום משכן לשכינת קודשו ולצדיקי הדורות, ויש לכבד מקום קדוש זה כראוי.

וזהו סוד סיפור מיתת משה רבינו דווקא בשמחת תורה, ללמד לכל אדם לזכור, כי אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה (ברכות סג, ב). כמו משה רבינו ע"ה שכל ימיו המית עצמו על התורה עד יומו האחרון, ולכן היא נקראת על שמו. ואין לך שמחה גדולה מזו שהאדם ממית עצמו על התורה בשמחה. ולכן בשמחת תורה ידאג האדם לקבל על עצמו את תורת משה שנקראת על שמו, וגם להמית את עצמו על התורה בשמחה, כמשהו. והבן.

משכיר לדוד והיית אך שמח

בעת השמחה אדם מתקשר אל השי"ת, כמו שנאמר (דברים טז, טו) "והיית אך שמח". אך עולה כמנין שם אהיה. כלומר, שמחתו היא בלתי לה' לבדו. ואז, למרות כל החגים שעברו עליו, אין האדם מתעייף בעבודת השי"ת, אלא אדרבה, דווקא ביום האחרון הוא מוסיף שמחה על שמחתו, ושוכח את כל בעיותיו וניסיונותיו, כיון שהוא מרגיש כי הוא עומד לפני השי"ת, ורוקד לכבוד ה' מכובד בביטול גדול.

ועל ידי כך הוא זוכה שהשי"ת מקשר אותו לנשמת משה רבינו, כמו שאמרו על משה (זוה"ק רע"מ ח"ג רע"ג) אתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא. וכמו משה רבינו שעמל על התורה וזכה להתחדשות גדולה, כך כל אדם שמתקשר אליו על ידי התורה, יונק מקדושתו ונעשה לבריה חדשה, עד שאכן כל העולם נברא בעבורו, בבחינת אמרו ז"ל (סנהדרין לז, א) בשבילי נברא העולם.

דוד המלך כבר העיד על עצמו (תהילים קיט, צז) "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתך". ועוד אמר דוד המלך (שם, פסוק נ"ט) "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". כלומר, דוד המלך אומר לבני ישראל: חקירתי את כל הדרכים שאין בהם תורה ומצוות, האם יש בהם איזה צד של הנאה, או שמא אינם מביאים לבסוף לידי חטא, וראיתי כי כל האומות טועים בדרכיהם, כי אין בהם תורה. הדרך היחידה היא "אל עדותיך", "מה אהבתי תורתך", רק התורה הקדושה.

ואכן, דוד המלך היה דוגמא וסמל לכל בני ישראל באהבת התורה שלו. כפי שראינו שהוא רקד מאד ופיזז לפני ארון הקודש, ולא שם לבו ללעג של מיכל אשתו, כמו שנאמר (שמואל-ב ו, טז) "והיה ארון ה' בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' ותבו לו בלבבה". ודוד המלך אף כיבד תלמידי חכמים, ועסק בתורה ממש מתוך ענוה (מועד קטן טז, ב). ולא עוד, אלא אפילו שלא למד מאחיתופל רק ב' דברים, כבר קרא אותו "רבי ומורי אלופי ומיודעי". הרי שכל רצונו וחשקו היה לעסוק בתורה. משום כן זכה כי הושענא רבא ייקרא על שמו. ואף לעתיד לבוא הוא יברך על הכוס בסעודת האבות הצדיקים, כי הוא סמל התורה והשמחה.

ולכן, כשאדם עוסק בתורה ואומר פרקי תהילים שכתב

במסילתה נעלה

שבביי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מאור העיניים בזכות התפילין

לפני למעלה מעשר שנים כשבאתי פעם ראשונה לניו יורק, אמרתי בלבי, אף על פי שמורגל אני בזיכוי הרבים ובהחזרת הבריות לתשובה, מכל מקום לבי אומר לי, שבניו יורק הדבר שונה. הבריות לא יהיו שומעים לדברי, וספק אם יעלה בידי לשאול את האדם, הנחת תפלין היום? שמרת שבת? והוא אומר לי לא. ואז אם אומר לו, אם כן לך והנח אותם מיד, שמור שבת הבאה, האם הוא ישמע אלי? האם הוא יניח תפלין וישמור את השבת?

סבור הייתי, והואיל וכל עצמה של ניו יורק אינה אלא עסקים, ואין אדם יורד לדור בניו יורק אלא אם כן יש לו עסקים ענפים, וטרודים כל היום בעסקים הללו, ומחמת כן אין להם זמן ללמוד ולהתפלל, להניח תפלין ולשמור שבת.

אף על פי כן, לא התייאשתי, ובאתי לניו יורק.

נכנס אצלי אדם אחד שהתעוורו עיניו, וביקש ברכה שיחזרו מאור עיניו. שאלתי אותו: אתה מניח תפילין? אמר לי לא. אמרתי לו: הנח אותם מכאן ואילך. שאל אותי אותו יהודי: מה הקשר בין התפילין לעיניים, עד שאתה אומר לי שאם אני מניח תפילין מאור עיני חוזרים?

אמרתי לו: ראה נא. אם אתה נכנס אצל רופא והוא נותן לך תרופה, האם אתה שואל אותו מה הקשר בין התרופה הזו למכה שיש לי? לא. אלא אתה מאמין לו וסומך ובטוח עליו. כשם שאתה מאמין לרופא, כך אתה צריך להאמין שכל מצות התורה מרפאים את האדם מן החולי, וכן הוא אומר (משלי ג, ח) "רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך".

ואכן הוא יצא ממני ולקח זוג תפלין.

לאחר זמן מה כשחזרו מאור עיניו, נכנס אלי אותו יהודי ואמר לי בהתרגשות רבה: רבי! בשעה שהנחתי את התפילין, הרגשתי דבר שלא הרגשתי מימי, באותה שעה כיונתי בליבי לעשות נחת רוח להקב"ה וכדי לקיים את המצוה בלבד, ולא כיונתי שמצוה זו מוציאה אותי מן העיוורון.

אמרתי לו: בזכות אמונה תנימה זו, החזיר לך הקב"ה את מאור עיניך. רמז לדבר, יש מן המקרא, (דברים ח, ו) "וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עיניך".

מובטחני, שלא בא אדם זה לידי אמונה חזקה זו אלא על ידי הכח הזה שחקק בו הקב"ה בשעה שיצר אותו קודם שנולד, ויצא מכח אל הפועל עד שהחזיר אותו בתשובה.

נצור רשונך

אפילו אביו או רבו

אין חילוק באיסור סיפור רכילות, בין אם סיפר לו מעצמו ברצונו, ובין אם חברו הבין קצת מעצמו בדבר ועמד עליו והפציר בו, שיספר לו מה שדיבר פלוני לפניו אודותיו. ואפילו אביו או רבו הפצירו בו שיספר להם, מה שדיבר פלוני לפניו עליהם, ואפילו אם הוא רק אבק רכילות, אף על פי כן, הדבר הזה אסור.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

סיום חג הסוכות - שמחת תורה

רבה של חברון, הקדוש רבי אליהו מאני זצ"ל, מספר בספרו 'שיח יצחק':

מעשה בחסיד אחד שהיה מנשק הספר תורה ביום שמחת תורה, והיה מתחנן ובוכה, אמרו לו: מה מקום לבכיה זו?

אמר להם: ביום שמחתה של תורה אני מתחנן לפייסה על ביטול תורה ועלבונה הגדול, ומקבל אני עלי מכאן ולהבא לשמור כל דבריה!

ואם, כשיעבור ספר התורה ויפתח לעיני הציבור, לא שת ליבו להרהר בתשובה ולהתחרט על מה שעבר בביטול התורה ומצוותיה, ולהתחנן לפניו יתברך למחול לו את כל עוונותיו - אלא אדרבא, הוא עומד במרדו. הרי הוא בגדר "עז פנים לגיהנם", וראוי לעונש גדול.

והוא משל למלך בשר ודם שכעס על עבדיו על שפגעו בכבודו, ובא יום אחד ועבר לפניו ולא קמו ולא זעו ממנו, ולא שתו ליבם להתרפס אליו - כמה הם ראוים לעונש יותר מקודם. כן הדבר הזה, האדם שעובר ספר תורה לפניו ולא שת ליבו לשוב על מה שחטא בעלבון התורה, הלא השכל יחייב שראוי לעונש גדול, רחמנא ליצילן!

גודל יקרת מעלת יום שמיני עצרת, כתב הגאון רבי חיים פלאגי זצ"ל בספרו 'מועד לכל חי' (סי' כ"ה, אות א) וז"ל: מאד מאד יזהר בתפילות שמיני עצרת, לאומרים ככוונה גדולה, כי מלבד שכל תיקון של הימים, מיום ראש השנה עד שמיני עצרת הוא נשלם, והכל תלוי ביום הזה. עוד יש בה, כי אין בכל הימים ימי רצון לה', לשמוע ה' תפילתו בכל מה דבעי כהיום הזה. כמו שאמרו בזהר הקדוש (פרשת צו) וז"ל: ובהוא חזוונתא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודיהו, ומאן דיתבי עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה, ועל דא ישראל שראן ועמין עובדי עבודה זרה מסיימי.

[באותו יום לא נמצאים עם המלך רק ישראל לבד, ומי שיושב עם המלך ונמצא לבד, כל מה ששואל נותנים לו].

הנה מבואר מלשון הזהר הקדוש, דכל מה ששואל מהקב"ה, מקבל תפילתו ועושה בקשתו, וא"כ מן הראוי הוא להיות כל היום מתבודד עם קונו ללמוד בתורה ולעתור ולרצות לפני ה' שישמע תפילתו ויעשה בקשתו, וזה ברור. עכ"ד.

הצדיק רבי מאיר מפרמישל זצ"ל היה נוהג לומר, כי בזמן ההקפות אפשר לקרוע גזר דינו של אדם, ומעניין, שדומה לזה כתוב בתפילה הנאמרת בעת תחילת ההקפות שתיקן מרן החיד"א, שבכוח ההקפות הללו יפלו כל המחיצות של ברזל המפסיקות בינינו לבין אבינו שבשמים.

וכתב הרב בעל "יסוד ושורש העבודה" וז"ל: המרבה בכל מיני שמחות לפני הספר תורה, בזה מעורר גם כן למעלה בעולמות העליונים הקדושים שמחה וחזונו עצומו, וכל הזהיר בשמחה של תורה ביום הזה בטוח שלא תפסוק תורה מזרעו".

וסיפר הגאון רבי חיים פלאגי ז"ל מעשה ברב גדול בישראל שהיה מרבה בשמחתה של תורה, והעידו עליו שעד שלושה דורות היו מיוצאי חלציו שלשלת חכמים ידועים ומרביצי תורה זה אחר זה, וידעו הכל שזכה לזה בגלל רוב שמחתו ביום שמחת תורה, מה שלא ראו מעולם לשום גדול בתורה שעושה כן.

גדולי החסידות אמרו, שכל הדברים שאפשר להגיע אליהם בראש השנה על ידי בכי ולב נשבר, אפשר להשיגם בשמחת תורה על ידי דבר אחד ויחיד - שמחה וריקודים. עוד אמרו, כי הרגעים של שמחת תורה הם רגעים יקרים שבכל אחד מהם ניתן לשאוב אוצרות ממש. זאת ועוד, יש לייקר מאוד את השעות של שמיני עצרת ושמחת תורה, כי בכל רגע אפשר לשאוב בדליים ובחביות אוצרות בגשמיות וברוחניות, וכל זאת על ידי ריקודים ושמחה.

קולמוס הרלב

תחינה לבורא העולמים מהצדיק
המקובל סבא דמשפטים
כמוהר"ר רבי חיים פינטו
הגדול זיע"א (סימן: אני חיים)

א-לֵי תִפְרַח בַּת עַמִּי.
וְשָׁקֵל אִישׁ זָר רָם שְׁלֵט בְּכָל הַדּוֹר.
עַל הַכֵּל יָד זָר גְּבָרָה.
שׁוֹבֵי נְחֻשָׁה אֹר עֵינֵי סָף אָנִי:
נִצֹר כְּבַבְת בְּנֵה אֲשֶׁר תָּמִיד נִזְנַח.
וּפְרָצוֹתַי תִּגְדֹר אֵלַי ה' אֶקְרָא.
בְּכָל צָרָה אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי:
יְסִיר דְּאָבֶת מִלְּבַנּוֹ אֱלוֹקִים חֵי
וּבְקָרְבָנּוֹ יִדּוֹר.
יֹאמֶר לְשִׁפְחַת שָׂרִי.
שׁוֹבֵי אֵל גְּבַרְתֶּה וְהִתְעַנִּי:
חֵי מִתּוֹךְ לְבַת אִשׁ
הוֹצִיא אֶת בֶּן אֶהוֹבָה,
אֲבָרְהֶם הַקְּדוֹר.
וְאִם לֹא עֲקָשׁוּ,
מִתִּי יִשׁוּב אִפְּה וְתִנְחַמְנִי:
יְבַטֵּל יוֹשְׁבַת וְיִמַח שֵׁם אָדָם.
וְגַם בֶּן קִדָּר מְדוֹר וְדוֹר.
וְאֶשְׁמַח כָּל עַתּוֹתַי.
אֲרוּמְמֶה י-ה כִּי דְלִיתֵנִי:
יִחַפֵּץ י-ה קִרְבַּת בְּנִי,
אֲשֶׁר יֵצֵא לַחוּץ וְרַחֵק מִמְּדוֹר.
קָדְשׁוֹ וְעַם אֲנָשֵׁי שְׂוֹא.
שִׁכְּנָה הוּא הַגְּבִיר רָאָה עֵנִי:
מִלְכֵי תֵן לְבַת צִיּוֹן הַנְּחָה וְשִׁמְחָה,
וְקִרְבּוֹ הַקְּדוֹר.
וְקִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתַי וְקִרְיַב לָךְ
קָרְן יִשְׁעֵי וּמִגְנֵי:

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הזמן המתאים לשמוח עם התורה

חשבתי לומר טעם נחמד למה תקנו חכמינו ז"ל לסיים את התורה דווקא ביום שמיני עצרת, לאחר כל החגים והימים הקדושים.
ידוע כי הספרה שבע היא בטבע, ושמונה היא מחוץ לטבע, כי הקב"ה ברא את העולם בז' ימים, והכל בעולם הוא ז': ז' כוכבי לכת, ז' מיידות, ז' ימי שבוע. נמצא מכיוון ששמונה הוא מחוץ לטבע, הרי חג שמיני עצרת רומז למה שהיה קודם בריאת העולם, ואז היה רק הקב"ה והתורה, לכן שמיני העצרת הוא הזמן המתאים לשמוח עם התורה.
ואפשר לומר עוד, בדרך דרוש. דיודע מה שכתב רש"י ומדרשו באגדה, שבכל ימות הרגל הקריבו ישראל שבעים פרים כנגד שבעים האומות. וכשבאין ללכת, אמר להם המקום: בבקשה מכם עשו לי סעודה קטנה. התעכבו לי מעט עוד, ולשון חיבה הוא זה, כבנים הנפטרים מאביהם והוא אומר להם קשה עלי פרידתכם, עכבו עוד יום אחד, וכו'.
ונראה לומר שכמו כן צריך שכל איש ישראל יהיה לו געגועים לימי החג שעברו עליו, ויקשה עליו פרידתו מהם ומקדושתם ועבודת ה' שעבד בהם, ובעגועים אלו ימשיך קדושת החג והתקרבות לה' לכל ימות השנה. וזהו עיקר כוונת יום טוב שמיני עצרת, שגם האדם יקשה עליו פרידתו מהקב"ה ומיהימים טובים, וימשיך קדושת הימים טובים והתקשרותו אל הקב"ה לכל ימות השנה.
והנה אי אפשר לאדם להתגעגע לימי החג ודביקות בה' ולהמשיך קדושת החג לכל ימות השנה, אלא ע"י לימוד התורה, שע"י דביקות בתורה הרי הוא מתגעגע לעבודת ה' ודביקות בה'.
ולפי זה יש לומר, שלכן תקנו חכמינו ז"ל לסיים התורה ביום האחרון של ימי החג, ולעשות בה שמחת תורה לכבוד גומרה של תורה, כדי שנהיה דבקים בתורה ולאהוב אותה, כדי שעל ידי זה נמשיך את קדושת החג והתרוממות הרוח שאפפה אותנו במשך הימים הקדושים הללו לתוך ימי השנה.
עוד נראה טעם נוסף, שלכן עושים סיום והתחלת התורה דווקא בחג שמיני עצרת, דהנה בימי החג והימים הקדושים עשו כל ישראל תשובה גמורה, תשובה מיראה ותשובה מאהבה, וקבלו על עצמם לתקן מעשיהם שיהיו כולם על דרך התורה וכרצון ה'.
וחכמינו ז"ל ברוחב בינתם וראייתם העמוקה, ביקשו שמיד אחר ימי החג והימים הקדושים, יתחיל האדם חיים חדשים כמו שקיבל על עצמו. ולכן תקנו שתכף ומיד אחר ימי החג יתחילו לקרות בתורה מתחילתה, שבפרשיות אלו מוזכרים עניני בריאת העולם והתחדשות.

במרה מפטירין

הפטרות השבוע: הנה יום בא לה' - (זכריה פרק י"ד)
הקשר לפרשה: בהפטרות מסופר על מלחמת גוג ומגוג שתפרוץ באחרית הימים, ומקובלנו מרבותינו ז"ל שמלחמה זו תפרוץ בחג הסוכות.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הגברת חנה לנקרי עשתה את דרכה באחד מימי שישי מהשוק אל ביתה. בידיה סחבה סלים כבדים עמוסים בכל טוב לכבוד שבת קודש. המשא היה מאד כבד עליה, כיון שהיתה אז מעוברת. בלית ברירה עשתה את דרכה בכבדות לאיטה, כשהיא כורעת תחת נטל המשא הכבד.

באותה שעה פסע למולה כ"ק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. וכאשר ראה כי היא מתקשה בהליכתה, לא חשב פעמיים. לקח מידה סל אחד כבד, ואת הסל השני נתן למשמשו שהיה עמו, ואל האשה אמר: "ברשותך, אנו ניקח את הסלים עד לביתך".

הגברת סירבה בכל תוקף, פרצה בבכי סוער, ואמרה לרב: במחילה מכבודו, עפר אני תחת כפות רגליך. לא אוכל להרשות שכבודו יסחבו לי את הסלים, כאילו היה סבל בשוק.

הרב מיהר לבטל את דבריה בהינף יד, ואמר לה מתוך שמחה:

"גבירתי, מי שעושה טובה למי - זו את שעושה לנו. את הרי מזכה אותנו במצוה חשובה של 'עזוב תעזוב עמו', ושכרנו שמור לנו לעולם הבא. אנו צריכים איפוא להודות לך, על שזיכית אותנו במצוה כה חשובה".

הרב ושמשו הלכו עם הסלים בעקבותיה עד לביתה. וכאשר הגיעו לביתה, הוציא רבי חיים סכום כסף גדול מכיסו ונתן לה, כדי שיהיה לה במה לרכוש בגדים ומצרכים לתינוק שיולד למזל טוב.

ברכה לאריכות ימים

הגב' לוי, צדקת מליאון כבת תשעים שנה שתחיה, סיפרה למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, כשהיא הגיעה למרוקו היא היתה בת 15 שנה. היא הגיעה לביתה שבקזבלנקה ואף אחד לא ידע ממנה ולא ראה אותה.

באותה שעה ערך רבי חיים פינטו הקטן סעודה לכבוד סבו רבי חיים הגדול, וראה לפתע ברוח קדשו כי עלמה זו הגיעה לעיר. אמר מיד לגבאי: לך לבית פלוני, שם נמצאת נערה שזה עתה הגיעה ממדינה רחוקה, תאמר לה לבוא לכאן מיד.

כשהגיעה הנערה לביתו של הרב היה הבית מלא באנשים, אבל כולם פינו לה דרך עד למקומו של הרב. הרב אמר לה בחיך: ברוך הבא, וציווה עליה להיכנס לחדר הנשים. לאחר הסעודה הרב קרא לה וברך אותה באריכות ימים. ואמנם היא האריכה ימים בזכות הברכה.

מענינא דיומא

אורי וישעי

והנה מגיע חג הסוכות, שוב פותחים את ארון הקודש, אך הפעם הקרבה כל כך התגברה עד שאנו מוציאים ספר תורה, מניחים אותו על הבימה וכולנו מקיפים את הבימה עם לולבינו.

בהושענא רבה - מוציאים את כל ספרי התורה ומקיפים שבע פעמים עם הלולבים.

שיא השיאים של חמישים ואחד הימים הוא בשמחת תורה, או אז פותחים את ארון הקודש מוציאים את כל ספרי התורה ולא מניחים אותם! נושאים אותם בידיים, "הושע נא חבוקה ודבוקה בך הושע נא" - ריבונו של עולם, אנחנו אתך ביחד, איננו נפרדים.

מסופר על הגאון רבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל, שפעם אחת לאחר שגמרו את ההקפות בשמחת תורה בבית מדרשו, הורה לחזור ולערוך שוב את ז' ההקפות, והעם לא ידע מה יום מיומיים ועל מה עשה כן. אך בנו העיד לאחר מכן, שהפציר באביו עד שגילה לו 'רז' זה:

הסיבה שהרב ביקש לחזור שוב על ההקפות נבעה מכך שבהיות ובבית מדרשו נכח שם תלמיד חכם חשוב אחד, אשר לא כבדו אותו בהקפה כראוי לו - והמהרי"ל הכיר שיש כאן עלבונה של תורה, על כן הורה לחזור ולרקוד עם ספרי התורה, כדי שיוכל לכבד את הלה כיאות בלא עשיית 'עסק' - לפייס את התלמיד חכם, כי פעמים ופיוס זה מרובה את הפגיעה.

לכן, מפני כבודו של תורה ביום שמחת התורה, התחכם המהרי"ל לערוך הקפות מחדש ואז כבר כיבדו כראוי לו, והכל בא על מקומו בשלום.

דוד המלך אומר בתהלים "לדוד ה' אורי וישעי" וחז"ל דורשים את כוונת הדברים ש'אורי' זה ראש השנה ו'ישעי' זה יום הכיפורים. וחביבות יתירה נודעה לשבת חול המועד אצל גדולי ישראל שהבחינו בעיניהם הזכות במעלתה וקדושתה של שבת קודש שחלה בעיצומו של ימי החג. ומרגל בפומיה דמהר"י סגל (מהרי"ל, סדר התפילות של פסח, אות י) "איני נהנה משום שבת השנה, כמו משבת דחולו של מועד, דיש יום טוב לפניו ויום טוב לאחריו, והוא בעצמו מועד".

אולם האמת היא שעבודת הימים הנוראים אינה מסתיימת ביום הכיפורים, אלא "כי יצפנני בסכה ביום רעה יסתירני" - חג הסוכות הוא המשך הטבעי של הימים הנוראים ואינו נפרד מהם. האווירה והקדושה ממשיכה ביתר שאת וביתר עוז, מקיפה אותנו ומלווה אותנו עוד.

יתרה מזאת מרן הרב שך זצ"ל היה אומר, שסוכות אינו רק המשך לימים הנוראים, אלא הוא שיא חדש של קרבה לבורא עולם, ופסגתו היא בסוף - שמחת תורה.

בכל ימי הסליחות בחדש אלול פתחו את ארון הקדש בכל יום פעם אחת ב"שמע קולנו", ולאחר כמה פסוקים סגרו אותו.

כשהגיע ראש השנה פתחו וסגרו אותו שוב ושוב.

בעשרת ימי תשובה פתחו בכל יום את ארון הקודש שלש פעמים: ב"שמע קולנו", באמירת "איבנו מלכנו" של שחרית ושל מנחה, אבל לא הוציאו ספר תורה.

כשהגיע יום הכיפורים פתחו וסגרו ושוב פתחו וסגרו במשך כל היום ובעילה פתחו לא סגרו.

מענינא לזכות את הרבים ולהפיץ את הערוך "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

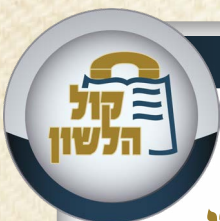
שמעו וראו מי טוב ר' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשוין ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם